

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΤΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΣΠΟΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
10 λεπτά 10

"ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΓΡΟΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΑΝ."

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 10 Αυγούστου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΔΥΘ. 333

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

I
Πού στολίδι σου ταιριάζει
Πρόσωπό μου αγγελικό,
Πίληρο στο δικό σου νάζι,
Και στο σουβαρό ;

"Ένα πάει στην ήμερσή σου,
Πρόσωπό μου αγγελικό,
Κ' υψωμένο στα μαλλιά σου
Τ' αυτί τ' αυτί σου !

II
Σίβει και βεργολιγνέει,
Σάν το κυπαρίσι,
Πού το πήρε ένας βοριάς
Νά τ' αναδρόσισι,

Περικλώ πυρσίκυψε,
Πάρε με από χάμου,
Πού με πήρε ένας βοριάς
Τά σιγαστικά μου.

III
Δέν έμειναν από σπέρτα,
Μίτε από κριάρι,
Μοναχά για τ' άρτα
Στά ματάκια σου κιαρά,

"Όλο έδωται να κοιτάζω
Τι καλό θά βρω
Σάν το μούστατο βράζω
Πόθνε διό μερό.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

— Η ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

"Η ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ;"

Παίρνοντας άφορμή από μιá σκέψη που κάνει ó Φωτιάδης ó γιατρός στο λαμπρό του τό βιβλίο, τομωó κέγώ, όπως τόσοí άλλοι, να πώ δυό λόγια επάνω στο ζήτημα τής ήμερας: ή éθνοσυνέλευση άραγε είνε που θά μάς σώσῃ απ' την κατástαση όπου βρισκόμαστε: Πώς είνε' αναμώδιος, αυτό δι-

τημάνει τίποτα ιδώ στην 'Ελλάδα' γιατί εξάπαν-
τος διέ μπορεί να θάλασώσω πεισώτερο απ' τους άρ-
μοδίους μας. "Όπειτα, όπως είπα, θάνε δανεικά
τά λόγια μου, κι' ó δανειστής μου μού φαίνεται
νάνε πειó δυνατός από πολλούς άρμόδιους μαζί.
Κρίμα που τώρα μόλις διαβάξω τό βιβλίο του, ένα
ζουμωό, ένα φωτερό βιβλίο! Διέ μού περίστεινε και-
ρός από τόσες άλλες παλιοφυλλάδες που είνε' αναγ-
κασμένος δυτυγός να διαβάξω. "Όμως και παρά-
ξενη σύμπτωση να τό διαβάξω τώρα που παίρνει
και δίνει ή éθνοσυνέλευση, και να βρίσκω μέσ' στις
σελίδες του τήν ψυχολογία εκείνων που τή ζητούν,
και τή δική μας; που τους άκούμε!

Κυτάζετε πώς συλλογίζεται ή Φωτιάδης για να
δείξῃ ποίος δρόμος θά γυατρέψῃ τήν εκπαιδευτή
μας, άφού τον άναλοούθησμε. Για τήν εκπαιδευτή
μας μιλάει ó καλός γιατρός, μά δέν είνε, θαρρώ, κι'
αυτή μιά από τίς πομπές που έλπίζουμε πώς θά
μάς τίς σκεπάσῃ ή éθνοσυνέλευση: "Άς άκούσμε
ληπόν. Καλή θά μάς κάνῃ.

Γιά να μάς δείξῃ τό δρόμο τό σωστό, παίρνει ή
Φωτιάδης παράδειγμα έναν Robert Warner και
λέει πώς πρέπει να μιμηθώμε τήν πρέλλα του. "Ο
Warner, που δέν έπινε παρά νερό και τσιγά, έκει
που σάν καιρός του μιá τέτοιá δίκαια, δίχως ποτά
δυναμωτικά, είχαν οι άνθρωποι τήν ιδέα πώς έδη-
γει γρήγορα στο θάνατο, μη βρίσκοντας έταιρία
νάσφαλιση τή ζωή του, τι έκανε νομίζετε; Τό πειó
άπλό πράγμα πῆγε κι' έκανε δική του έταιρία, που
σήμερα έχει εκατοντάδες εκατομμύρια. "Αλήθεια τι
κουτός! Τι άνόητος για μάς; τους βαφτισμένους
στις νοσταλαγίες τά νερά! Δίχως άλλο, αν ερωτούσε
κανείς τή δική μας γνώμη, τι έπρεπε να κάνῃ ó
Warner, για να πτύχῃ στο σκοπό του, έμεινέ θά
κρίναμε όπως γράφει ή Φωτιάδης: "Άς άλλαξῃ
τή χουδαία του δίαιτα. "Π, αν είχε τίς άρχές του,
ας έγραφε άρθρα, ως προσπαθούσε να συγυνήσει τό
δημόσιον, να επηρεάσει τήν κοινήν γνώμη, ως
προσπαθούσε να σχηματίσει κόμμα νεοκρατικό, ως
έκανε αναφορά στο Παρλαμέντο, ως προσπαθούσε να
πείρῃ στα πράγματα "Υπουργό που να εκδίδει νεο-
νομοσχέδια. "Άς έκανε τέλος εν' απ' όλα τά ταχ-
τικά, τά καθιερωμένα. Στο τέλος ως ζητούσε "Εθνο-
συνέλευση κι' αναθεώρηση του Συντάγματος!!!

Δέν έκανε ó Warner τίποτ' απ' αυτά που κα-
νομε' έμεις, τώρα, διέ γόρεψε μπάλωματα και συμ-
βισαριούς, διέ σκότωσε καιρό διέ συζητήσας, μόν
τράβηξε ίσια στο σκοπό του, πήρε τό δρόμο που-

πρεπε να πάρο, έτσι και να μών έδειχνε ή δρόμος
αυτός: πώς ήταν αληθινά ή πειó κοντινά.

Και συμπεραίνει ή Φωτιάδης πώς τον ίδιο δρόμο
πρέπει να πάρομε κι' έμεις, για να πτύχουμε στήν
εκπαίδευση εκείνου που θέμε. "Άφτό πρέπει να τό
νιώσμε κατάβαθα πώς κανόνες απ' τους δρόμους
που φαίνονται ίσως διέ μάς βγάλει πέρα: ούτε
όπουργός: ρέκτης ή ρεγκόμενος, ούτε νομοσχέδια,
ούτε κόμμα νεοκρατικό, διέ θεωρί και αν είνε βαρ-
μένο άφτό τό κομματικό νερό — μά ούτε κι' éθνο-
συνέλευση, ούτε κι' αναθεώρηση του Συντάγματος.

"Ο Παρλαμενταρισμός διέ θά μάς δώσει τή
μόρφωση που μάς χρειάζεται. «Les congrès ne tu-
lent pas le phylloxéra, mais ils aident á tuer le
«empire», είπε ή περίφημος "Άλλος μουσικός Ber-
lioz».

Τέτοιο δρόμο προτείνει πολλή σωστά ή Φωτιάδης;
νικόληθήσμε, για να πτύχουμε εκπαιδευση αλη-
θινή. Προτείνει να τήν καινοεργήσμε. Κι' αυτή
τή δουλειά δέν μπορεί να τήν κάνῃ μιá éθνοσυνέ-
λευση με τά μπάλωματα που θάρῃ να τής βάλῃ.
"Όσο πειó καινούρια τά μπάλωματα, τόσο τό χει-
ρότερο για τήν παλιά, τή συνορισμένη εκπαιδευση.

Τό πολύ πολύ θά μπορούσε μιá αληθινά πα-
τριωτική éθνοσυνέλευση να χειρίσῃ τή έξωτερική
εμπόδια που στέκονται μπρος στο δρόμο για τή
σωστή, τήν éθνική εκπαιδευση. Τέτοια όμως éθνο-
συνέλευση με σωστό και éθνικό νοῦ και με καρδιά
γεμάτη αληθινά πατριωτική, είν' άνευρα για μάς.
Πού χάθηκε και να ξεπέσῃ έδω στο ψευτόποπό
μας; "Ι' αυτό έχει μεγάλο δικιο στο συμπεράσμα
του ή Φωτιάδης.

"Ελάτε τώρα να δώμε. Τό συμπεράσμα τούτο
που βγαίνει για τή μόμια εκπαιδευσιό μας, δέν
πρέπει άραγε να τό άρκεμόσμε και τίτλλα που
ζητάμε να μάς κάνῃ ή éθνοσυνέλευση; Πού λίγο,
που πολύ, τήν ίδια άδυναμία διέ πάλι φαίνεται πώς
θά δείξῃ τό μεγάλο αυτό Παρλαμέντο, αν το πο-
σώθουμε — ή μάς φορτωθῇ — να μάς γυατρέψῃ τίς
τόσες ακαταστασίες μας; "Εκπαίδευση όπως τή
θέμε δέν μπορεί να μάς δώσῃ. Μπορεί άραγε να
μάς δώσῃ δικαιοσύνη, να μάς κάνῃ στατό, να
χτυπήσῃ τή συναλλαγή, να νοιαστῇ για τήν θρη-
σκεία, να μελετήσῃ ποιά θά είνε ή éθνική μας πο-
λιτική, να διορθώσῃ τά οικονομικά: "Ισως από κάτι
λίγο μπορεί να καταφέρῃ μέσα τ' όλ' αυτά, μάλιστα
στο τελευταίο, αν έδηγηθῇ από τή φρόνησι κι'

από αληθινή — δίχως καμιά υστεροβουλία, κανένα συμπεριφορολογικό υπολογισμό — άγάπη για την πατρίδα. Δέ θάταν άσκημο κι αυτό. Ποιός όμως μάς έγγραφται πως έτσι καλώς και άγια θά τελειώσει τη δουλειά της; ή θλόνουσέλευση και δέ θά χειροτεψή τὰ πράματα; "Ίσπετα, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τὸ κάτω κάτω θά καταφέρῃ ή θλόνουσέλευση, πᾶντα κάτω θά μείνῃ ὅσο δέν ἔρχεται μιά ριζική ἀναμόρφωση σ' ὅλα μας τὰ πράματα νά μᾶς κάνῃ νά ξανανοήσουμε. Κάτι θά γιαιτρεψῇ, μὲ πάντα ή γιαιτρεψά θάνε μισή, καί τὰ μισά δέ μᾶς ὠφελοῦν, μὲν παρατείνον — τὴν κακομοιριά μας. Παραπάνου δέν μπορεί. Καί δέ μπορεί γιαιτί, ὅπως στήν εκπαιδευση, ἔτσι καί στὸ κάθε τί πού τόχουμε στραβό, τὸ κακό δέν εἶν' ἐξωτερικό μονάχα, παρὰ ἔχει φοιλιώσει μέσ' στήν ὀργανισμό μας' κακοσυνειθισαμε, κακομαθαμε. Μεγαλώσαμε σάν τὸ στραβό δέντρο αἰῶνες, τώρα καί μάλιστα ὑστερ' ἀπὸ τὴν μισή μας καί ψεύτικη λειτεριά, ἀντί νά νουτάξουμε πὼς νά πιάσουμε, ἱπποστροφώθηκαν ὀλόετρα. Πρέπει καλὰ νὰ τὸ νοήσουμε' αὐτὸ, γιαιτί τότες θά δοῦμε μὲ λειτερωμένα ματιά τὸ δρόμο τὸν καινούριου καί φωτερὸ πού μᾶς φωνάζει νὰ τὸν περπατήσουμε' τότες θά καταλάβουμε πὼς ἀντί νά θέλουμε ὅπως ὅπως νά σκεπάζουμε τίς πομπές μας, γιαι νά μὴν τίς βλέπουμε καί χαλάῃ τὸ κέφι μας, καλλίτερα νά κυττάξουμε πὼς νὰν τίς βγάλουμε' ἀπὸ πᾶνον μα, τότες εὐχαία θά παραδεχτοῦμε γιαι ὅλα τὴ γιαιτρεψά πού προτείνει ὁ καλὸς μας γιαιτρός, καί πολὺ σωστά θά κάνουμε. Γιαιτί ὅπως ἕνα στραβό δέντρο δέν ἱστώνει, παρὰ ἂν ξεριζωθῇ καί ξαναφυτευτῇ, ἔτσι καί τ' ἐμᾶς ὅλα ὅσα εἶνε στραβά, ἰδεϊνά, αἰωνίως ὀδύβρωτα, ἕνα γιαιτρινὸ θέλουν: νὰν τὰ γκρεμίσουμε καί νά πιάξουμε' ἄλλα ἀπὸ καινούργια. Αὐτὸ εἶνε! Γιαι τὸ κάθε τι πού θέμε νά παραδώσουμε τὴν μπαλομαχάνα θλόνουσέλευση μᾶς; χρειάζεται κι' ἀπὸ μιά πρέλλα ὅπως ἐκείνη τοῦ Wagner. 'Εταιρία ἕκαν' ἐκεῖνος γιαι ὅσους δέν ἔπιναν παρὰ νερό καί σαῖ, ἑταιρίες καινούριες αἰμαῖς ὅσοι λαχταροῦμε λειτεριά ἀπὸ τὴ ρουτίνα' ἑταιρίες καί παραπυλάντες πού θά δουλέψουν γιαι τὸ κάθε τι πού θέμε, ἀργιώντας ἀπ' τὰ θεμέλια. 'Αλλοῖς δέ θά κάνουμε τίποτες.

Στὴ ρίζα, στὴ ρίζα τὸ τσεκούρι!

Ἐκπαίδευση καλὴ; πρέπει θέμε; Μπρός νά γκρεμίσουμε τὸ ξύλον τὸ μεσαιωνικό, ὅπως λαχα-

κήρισε τὴν Παδεία μας ὁ Παλαμάς, καί νά χτίσουμε τὸ Καινούριο καί λαχταριστὸ Σχολεῖο, μὲ τοὺς καινούριους δασκάλους, μὲ τὴν 'Εθνική μας γλώσσα, μὲ πρόγραμμα τὴν 'Αλήθεια, τὴ λειτεριά, τὴν ἐργασία, τὴ Ζωή, εἶνε ἡ πρώτη μας δουλειά. Κι' ἂ δέν γκρεμίζεται μονομᾶς, δέν πειράζει. Θά γκρεμιστῇ μονάχο' του σιγά σιγά. 'Εμεῖς ὅμως ὡς τόσο δέ χτίζουμε γρήγορα, δέ χτίζουμε τὸ Καινούριο Σχολεῖο!

Δικαιοσύνη θέμε; Κανείς ἄλλος δέν μπορεί νά μᾶς δώσῃ παρὰ ἡ σωστή ἐκπαίδευση βγάζοντας τὸ εἶδωλο' τῆς ἀδικίας ἀπὸ μέσα μας, ἡ καλλίτερα νὰ πῶ, ἐμπόδιζόντάς τὸ νά ὀρονιστῇ ἐκεῖ. Τὰ πρόσωπα πού θά τὴ διευθύνουν, οἱ δικαστὲς οἱ ἄλλοι, βρίσκουντ' εὐκολα τότες.

Χριστιανὸι θέμε νάμαστε; "Γέω τὸν Παπαδισμό, τὰ δόγματα, τὰ μυστήρια καί τίς ἄγριες πού μᾶς κάνουν νά λατρεύουμε φελόνια τὴν ἡμέρα, καί τὴ νύχτα νά κλέβουμε' ἁλώνια, ὅπως τύπο ἐκκραστικά λείει κάποιος ὁ Λακαράτος:

Σύρε λάτρευε φελόνια
καί τὴ νύχτα κλέπτε ἁλώνια.

Ποῦ μᾶς διδάσκουν τὸ καντήλι μόνο νά μὴν ἀφίσουμε νὰ σβύσῃ, κι' ἐδίωφο μὲ τὸ φῶς του τί ἔργα θά' ἀνάμνη. Μπρός; καί στυλίσουμε μεταξὺ μας τὴν 'Αγάπη, γιαιτί Χριστιανισμός ἀληθινὸς εἶν' αὐτὴ, καί νά πάρουμε' ἀρχηγὸ μᾶς πραγματικὸ τὸ Χριστό. πού τώρα τὸν ἔχουμε γιαι τί; βριστὲς μόνο. Καί Χριστὸ δίχως ἀντιπρόσωπους καί μεσότητες, γιαιτί δέ δέχεται τέτοιους ἐκεῖνος, κι' ἐξόν αὐτὸ θέλει τὴ συνειδήσή μας ἐλευθερὴ κι' ἀνεξάρτητη.

Τὸ ἴδιο καί γιαι ὅτι ἄλλο θέμε νάχουμε: γκρέμισμα καί σιάξιμο ἀπὸ καινούργια. Δέν εἶνε δική μου δουλειά νά μιλήσω γιαι Στρατό, γιαι 'Εθνική πολιτική, γιαι Οἰκονομική. "Όμως νοιώθω πὼς καί γιαι ὅλ' αὐτὰ τὸ ἴδιο γιαιτρινὸ χρειάζεται. Ἀπὸ Στρατό καλλί νά μὴν ἔχουμε ἀνάγκη; ὅχι μᾶς γιαι ἄλλα καλλίτερα: πρᾶγμα τότες πειστήρε εὐχαρίστη νά σκεπτοῦμαστε. Ἀπὸ ὅλους μᾶς; χρειάζεται (τι νά κάνουμε); ἕνα μόνον πρέπει νά φροντίσουμε: νά μᾶς τανὲ δώσῃ ὅπως τὸν θέμε τὸ σκελετό τῆς νέας γενεᾶς. Γιαι τὴν ἀνόρθωση τῶν Οἰονομικῶν πρέπει, ὅπως μπορούμε, νά βροῦμε καινούργια πρόσωπα, πού νάχουν καί μιά στάλα αἰσθητικῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας, ἐνδιαφέρῃ γιαι τὸ δημόσιο πλοῦτο, λίγο αἶμα πατριωτικὸ κι' ἕνα ἔστω καί μικρὸ φορτίο μελέτης;

γιαι τὰ πράματ' αὐτά. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ δέ θά κάνουν ἑαυτοὺς βέβαια ἄμαρτα, ὅσο ὅμως μορφωνόμαστε' ἐμεῖς, τόσο κι' ἐκείνων τὸ ἔργο θά προοδεύῃ. Καί γιαι νάχουμε' 'Εθνική πολιτική, ἀνάγκη. πρῶτα νάλλάξουμε τὸ μυαλό πούχουμε, νά δώσουμε' ἀλοπῆτο στηλιδὲρ στὸν τοπικισμό καί στὴ ρουσπετο πολιτική καί νά μελετήσουμε καλὰ, κι' ὅχι μὲ τίς ψευτιές, τὸ πού πρέπει ἀληθινὰ νά κατασταλάξῃ τὸ ἔθνος μας καί πὼς πρέπει νὰν τόδηγῇ. Καί τὸ σπουδαίτερο, ἀφίνοντας τὰ πολλὰ λόγια γιαι ὅλ' αὐτὰ πού ζητάμε, λόγια 'Δραστικά' κι' α' Ἀσπραφτερὰ' τῆς καθημερινῆς φάμπρικας ἡ λόγια ἀδρανή, ὅπως τὰ δικά μου, νά περάσουμε' ἐπὶ τέλους καί στὰ ἔργα, νά πιάσουμε νά δουλεύουμε μὲ τὰ σωστά μας.

..

Τσεκούρι σ' ὅλα καί δουλειά μαζί. Αὐτοῦ εἶν' ἡ σωτηρία. Καί ὅπως εἶπαμε, δέν πρέπει νά περιμένουμε καμιά δύναμη ἐξὸν ἀπὸ μᾶς νάβῃ καί νά μᾶς σπρώξῃ στὸ δρόμο τὸ σωστό, τὸν δρόμο πού περπατῶντες τὸν θιγγίσουμε νά δημιουργήσῃ τὸν κάθε κλάδο τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. 'Ο Δυνατὸς πού γκρεμίσουμε γιαι νά μᾶς βάλῃ στὸ δρόμο αὐτό, εἴμαστε' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ὅλοι μαζί, οἱ νέοι προπάντων. Μονάχοι μας θά πειτόχουμε ἐκεῖνο πού θέμε. Πέδαια ὅχι, μονομᾶς μὲ κάποια μαγαζία ραβδί' ὅχι ὅμως καί μὲ σταυρωμένα χέρια λέγοντας σιγά σιγά. Μποροῦμε ὅλα νὰν τὰ κατορθώσουμε, φτάνει νά νοήσουμε βαθεῖα μερικὲς ἀπλές ἀληθείες καί νάχουμε τὸ θάρρος νάφίσουμε τὸν ἑαυτὸ μας νά ὀδηγηθῇ ἀπ' αὐτές. Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο.

Οἱ διάφορες γενουσιές δέ πᾶν νά φωνάζουν γιαι θλόνουσέλευση. Ξέρουμε πὼς δέ θά μᾶς κάνει τίποτα ἡ θλόνουσέλευση, ὅσο καλὴ θέληση κι' ἂν ἔχουν ἐκεῖνοι πού τὴ ζητοῦν' ἀπὸ μάλιστα τὸ Παλαιόν ἐκεῖνο αὐτὸ ὁπότετεῖται ἀπὸ τοὺς γέρο-ἄμαρτολούς ἡ μεσοκόπους ἄμαρτολούς ἡ ἀκρότη καί νιούς ἄμαρτολούς, ἀπ' ἀνθρώπους τέλος πάντων πού δέ φτάνει λίγο κι' οἱ ἴδιοι γιαι τὴν κατάσταση πού θάρθουν νά διορθώσουν, καί δέν ἔχουν καί τὸ θάρρος νά διορθωθῇ οἱ ἴδιοι πρῶτα.

'Εμεῖς δέ κυττάξουμε τὴ δουλειά μας, πού εἶνε νά πιάξουμε τὰ στραβωμένα μας κεφάλια μὲ μιά καινούρια δεικται. "Ας δουλεύουμε μορφωνόντας ὅπως πρέπει τὸν ἑαυτὸ μας κι' ὅσο μπορούμε σπρώχνοντας κι' ἄλλους νά μορφωθοῦνε. "Ας βγάλουμε λίγο, λίγο τὸ κορμί ἀπ' τὸ μπάνιο τῆς ψευτιᾶς, ὅπου

νὰν τοῦ παίρνουν καί πολὺ ἀπὸ τὸ ἔργο του, δὲν θά πῶ παρακίτω.

Κι' ἂν ἀντιρροῦσι κανέναν ἀμέσως στὰ πρῶτά του καί στὰ τελευταῖα τοῦ τραγουδία μιά μίμησις ἀπὸ τὴ χτυπητὴ καί σὲ λίγες μερίδες ὁλοκληρωτικῇ, πᾶλε θὰν τὸ ἀναγνωρίσῃ ὁ δίχως ἀναγνωρίστη ἡ καί ὁ κριτικὸς μὲ καλαυτὸ δικὴ του τεχνολογία.

Τὸ πρῶτο βιβλίου τοῦ εἶνε «Τὰ τραγουδία τῆς 'Ερημίας». Ἐνα βιβλίο τραγουδιῶν πού μᾶς γνῶρισαν πολλὰ παραστατικά τὴν ἀγροτικὴν ζωὴ καί μᾶς δοῦσαν ὅλη τὴ τὸν ἀρχαῖον βουκολικὸν καί εἰδωλιακὸν τραγουδιόν. Μᾶς μαζί μὲ αὐτὰ μᾶς θυμίζουν ἄρκετά καί τὸ Ζᾶν Μορεάτ.

Ἡ εἰδωλιακὴ ποίησις ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Θεόκριτου, τοῦ Βίωνα, τοῦ Μόσχου καί τοῦ Βιργιλίου, τοῦ μίμητῇ τοῦ Θεόκριτου, ἄλλα μίμητῇ μὲ δικὴ του ψυχὴ, δέ τὸν καιρὸ τοῦ Καίμπουπίνου κι' ἂν' αὐτὸν ὡς τὸν νῦν. Σιγχαί καί τὸ Βασιτιστὴ Μαντουᾶν καί τὸ μεγάλο Ροντάρ καί τὸ Ρεμὶ Μπαλλὸ καί ὑστερὰ ὡς τὸν Φοντένλ, καί ἂν' αὐτὸν ὡς τὸ Σενιέ, ἔφαταν στὸ Ζᾶν Μορεάτ μὲ μιά καινούργια ἀντίληψη, πού μὲ τὸ πέρασμά τῆς ἀνέμεσ' ἀπὸ τοὺς αἰῶνες, ξαναὄρρισε στήν πρώτη τῆς μορφῇ πού τις εἶδωκαν οἱ ἀρχαῖοι. Ἰλλήνων.

Ὁ κ. Βασιλικὸς φαίνεται πὼς στὰ πρῶτα ποιήματά του πῆρε μερικὰ πρᾶματα ἀπὸ τὸν Θεόκριτο καί ἄρκετά ἀπὸ τὸν κ. Ζᾶν Μορεάτ. Δηλαδή ἀπὸ τὴν πρώτη πηγή.

χωρὶς νά σταματήσει στὰ διάμετα, ἔφτασε στὸ τέλος. Καί στὸ ὅρομο του αὐτὸν διέλιξε πολλὰ ὅμορφα ἄνθρα γιαι νά στολίσαι μ' αὐτὰ τὸ βιβλίου του, πού καί δίχως αὐτὰ ἡμποροῦσι νά φανεῖ ὁμορπ. Κ' ἔτσι βλέπουμε σὲ μερικὲς μερικὲς στίχους τοῦ Θεόκριτου ἡ ἄλλους πού νὰ τὸν θυμίζουν περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει καί στίχους πολλοὺς καί νοήματα καί τεχνολογία τοῦ Μορεάτ.

Ἡ 'Εκτίμη' εἶναι ἕνα τραγουδιόν, πού ἔχει μέσα δύο-τρεις στίχους τοῦ Θεόκριτου, ἀπ' τὰ «Φαρμακεία» ὅπως εἶνε κι' ἡ «Φλογέρ» καί μερικὰ τετρατίττα ἀπ' τὸ τραγουδὶ τοῦ Λίνου. Καί εἶνε ἄλλοι στίχοι τοῦ Σολωμοῦ, σάν αὐτοῖ:

Ἦσαν στήν ἁλὰλ
τὴν ἰσημία
στρυγγολοφέγγαρη
Φωτοχυσία

πὺ τοὺς θυμάται κανέναν ἄμα διαβάξῃ στὸ «Τραγουδὶ τοῦ Λίνου» τοὺς στίχους

Σὺν δειρο φανίστηκες
Μὲς τῇ βαθίᾳ ἰσημία
Μὲς στῇ στρυγγολοφέγγαρη
Φωτοχυσία.

Εἶναι κι' ἄλλοι μερικὸι ἄκμας τοῦ Σολωμοῦ τεχνικά βαλμένοι μέσα σ' ἄλλους πρωτότυπους τοῦ ποιητῇ.

Στίχους τοῦ Μορεάτ δέ μὲ ζητᾷται κανέναν νά βᾶν ἀντίκρου μὲ στίχους τοῦ κ. Βασιλικοῦ. Ὅταν πολὺ δὲσ-

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Καί ἡ κρίσις αὕτη γιαι τοὺς πολλοὺς δέν εἶνε ἀδικη, γιαιτὶ ἀληθινὸ δ' κ. Βασιλικὸς — ἂν δέ γελίμαι τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα εἶνε Κ. Χατζόπουλος, ἀδελφὸς τοῦ Μποῦν — μᾶς φανερώνει μιά κίππος καινούργια τέχνη ὑποκειμενικῆς ποίησης καί ἀντικειμενικῆς μαζί, καί μᾶς εἶπε κίππος συνειδημένα πρᾶματα, μ' ἕναν τρόπο δικὸ του καί ἄρκετὰ πρωτόφαντο στὰ Ἰλλήνικα γράμματα.

Μᾶρχειται ἀμέσως ἡ ἰρώτης; εἶνε καθυστερὸ δικὸς του ὁ τόπος αὐτός; Γιαι νᾶν καὶ ἀληθινὸς ἡ ἀπόκριση εἶνε κομᾶτι δύσκολη. Ὁ κ. Βασιλικὸς εἶνε ποιητῇ, πού λογαριάζεται μὲ τοὺς αἰῶνες ἐκλεχτοὺς πᾶχουν νά δειξοῦναι τὰ σημερινὰ μας γράμματα. Καί νά μᾶνι τέτοιος, χωρὶς

θέλαμε διέ θέλαμε βουτήσαμε και βουτούμ' ακόμη.
"Ετσι μονάχα είν' ἱλπίδα τὰ ἅσα λαχταροῦμε νὰ περάσουν ἀπ' τὸν κύκλο τῶν δυνέων στὸν κύκλο τῶν πραγμάτων.

Ι. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ Δ.

Τὴν Ἑρώτα τὸν ἄγριον οἱ Μούσες δὲν φοβόνται,
Κι' ἀπὸ καρδίας τὸν ἀγαποῦν, τὸν παίρνουν κα-
ταπόδι.
Κι' ἂν μὲ ψυχὰ ἀνερώτευτη κανένας ἀκούσθῃ,
Κρινθεὶς ἀπὸ ἐκείνων φεύγουνε, διὲ θέλουν νὰ τὸν
βιάσων.
Μὰ ἂν μὲ μυαλὸ ἀπὸ τὸν Ἑρώτα κανένας σαλευμένῃ
ἦέλῃν γλῶσσά, ὅπως μαζὶ τρέχουν σ' αὐτόν μ' ἀ-
βυσσοῦδα.
Μάγευμας εἶμαι πῶς αὐτὸς ὁ λόγος γιὰ ὅλους ἦταν
Ἀλκιδῶν γιὰτὶ ἂν ἴνῃτο ἕλῃν ἄλλον ἢ κανένα
Ἀνάαντον, ἢ γλῶσσά μου μπερδεύεται, κι' ὡς
πρώτα
Δι' Τραγοῦδάει μ' ἂν τίποτε γιὰ τὴν Ἀγάπῃ ἕλῃν
"Ἦ τὸ Λυκίδα, τότες
Λαρούμην σὺ ἀπ' τὸ στόμα μου χάνεται τὸ τραγοῦδι.
ΚΑΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

ΘΕΑΤΙΚΕΣ ΠΗΝΑΚΙΔΕΣ

Ο "ΤΡΙΤΟΣ"

"Ἦ ὑπάρχει Ἄννα, λέει, ὁ συγγραφεὺς πῶς εἶνε
πρεπλῆ. Μὰ γοῖ ποῦ εἶδε τὸ ἔργον παίζοντο στὴ
Νέα Σαγγῆ, κατέλαβα πῶς ἂν ὅλους τοὺς ἄλλους πῶς
γνωσταίκαί εἶναι αὐτὴ ἡ Τρελὴ ἡ.

Καὶ πῶς: δὲν εἶνε πῶς πρεπλὴ τὰχὺς ἡ κυρία! ποῦ
ἔρχεται τὴ πρεπλὴ ὑπερέτερι νὰ τὴς ἀρπάξῃ τὸ μυστικόν;
καὶ νὰ μαρτυρῇ χωρὶς νὰ θέλῃ εἰς τὴ θεὰ τοῦ ἐρω-
μένου της τὸ μυστικόν;

Καὶ δὲν εἶνε πῶς κούτος ὁ σύζυγος ποῦ κἀβεται τό-
την ὥρα νὰ συζητῇ περὶ κολληκόντων καὶ λύσεων, καὶ λέει
χωρὶς ἁκόμα νὰ τὸ ξέρῃ, διὲ ἡ γυναῖκα τοῦ ἔπαρπε νὰ
ταξιδίῃ μὲ τὸν ἐρωμένο της καὶ ἔχι μ' αὐτόν;

"Βαί τέλους τὸ δίχτυ δὲν τὸν πνίγει: πρὶν αὐτοκτο-
νήσῃ, τοῦλάχιστον δὲν θίλει νὰ τὴς πῇ ἕνα λόγο, ἕνα
παράπονον;

Κι' ὁ τελευταῖος τῶν ἀνθρώπων ἔχει ν' ἀρῇται μὴ
παραγγεῖν. Ἀλλὰ ἔξωστα: τὴν φίλει μὲ τρόπο ποῦ νὰ
δώσῃ εἰς τοὺς θεατὰς νὰ ἐνοήσουν διὲ αὐτὸ συμβαίνει γιὰ
τελευταίαν ῥοαὴ. Ἀλλὰ ποῦ γίνεται τοῦτο: προτοῦ ἁκόμα
μῆλῃ, ἡδὺ, καὶ βελανιδιῇ, ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασίν του μ'
ἐνὸς λόγου τὴς πρεπλῆς ὑπερέτερις, ὅτι: ἡ κυρία Κρί-
των, ἄρῃται τὰ γέννηται τῶν.

κολο αὐτὸς τὸ ἐκρηκτικόν. Πρίναι νὰ διαβάσῃ κανένας
τὰ περισσότερα ποιήματα τοῦ Μορέας ἀπὸ τὸν "Περσικὴν
προσκηνήν" τὴν "Βριφύλῃ" τὰς "Συλφῶν" τὴν "Οἰ-
ωνόνην καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰς "Cantilènes" γιὰ νὰ δεῖ πόσο
τὸν ἐμυήθησαν ὁ κ. Βασιλικὸς καὶ πόσους στίχους του
ἔχει γεμίσῃ μέσα στὰ ποιήματά του. Ὡς τοὺς βρεῖ αὐ-
τοὺς ἀπὸ τοὺς κισσοὺς καὶ τὰ ἔνθη καὶ τὰ γλῶσσά βρά-
νῃ καὶ τὰ ἀσπρόβλα καὶ τὸν τραγοῦδι Πάνν καὶ ὅλους
τοὺς ἑταίρους καὶ Σάτωρους διὲ τὸν περσικὸν στὸ τρα-
γοῦδι τοῦ Αἰνίου, ποῦ λέει:

"Εκεῖ στοῦ Λάτρου τὸν ἐρμῖν
Ὅπως ὁ πλοῦτος λόγος πεθαίνει
Κάποιο χαμένον δειρο ποῦ

Χιτῆς ἡ σελήνη ἐρωτεύσῃ
καὶ ποῦ θυμίζῃ πῶς πολλὸ ἴδιον παρὰ σέλλα ποιήματά του
τὸ τραγοῦδι τοῦ Μορέας "Asire brillante, πρὶ πάντων
ἀπὸ τὸ στέλνῃ Phelbe.

Ce rocher du Latmos ou tu fus aimanteuse. Καὶ
εἶνε ἁκόμα στὸ ἴδιο "Τραγοῦδι τοῦ Αἰνίου" τὰ δύο πρώτα
τετρατίχια:

Καὶ πεθαίνει μέσα μου κτλ. μὴ κατὰ λέξιν μετὰ-
φρασθὲν δύο τετρατίχια τοῦ Βερλαίν.
Ὁ Μορέας ἔχει νὰ κάμῃ πολλὰ στὰ ποιήματά του κ.
Βασιλικὸς πρὶ πάντων γιὰ τίς εἰκόνας, τὴν παράθεσιν τῶν
ἐπιθέτων καὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἀπὸ τὸ φυσικὸ βασίλειον,

"Ἦ ὑπάρχει κοινὴ, κοινοτήτῃ, καὶ πῶς κοινὴ ἡ δια-
γογὴ αὐτῆς. Καὶ ὁλόγῳ ἀπὸ τῶν. Κάθε ἄλλος ὅταν με-
ρικὴς δοκιμὴς λόγου χάριν θὰ ἐπιχειροῦσαι νὰ τὴν γι-
ατρεῖς, διὲ εἶναι καὶ μηχανικὴ καὶ πῶς πρακτικὴ! Καὶ
ἄρα ἀπὸ εἴη μῆνες καὶ αὐτὴ ἡ εἶναι γιὰτρεμμένη,
αὐτὸς ἡγῶνος καὶ μετὰ πῶς ἡγῶνος. Ἀν ἐξεβαινέτο
διὲ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ τιμὴ του δὲν εἶχε τί-
ποτε νὰ φοβηθῇ διὲ καὶ τὸ ἔργον τὸ θέλει.

"Ἄλλως τε ἡδύνατο νὰ εἶνε ἡ γυναῖκα κατ' ἀντίθεσιν
μὲ τὸν ἄνδρα φύσιν κακὴ, καὶ τότε πάλιν δὲν ἦν δικαιο-
λογεῖτο ἡ θυσία! Ἦ κατ' ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα, ἀπ' οὗ
ἡτο ἡ γυναῖκα εὐγενὴς φύσιν, ἡδύνατο νὰ σωθῇ καὶ αὐτὴ
καὶ ἑκείνος καὶ ὁ ἄλλος, χωρὶς νὰ γένῃ ἔσθια καὶ
ἔργον. Ἀν δὲ πάλιν ἐξεβαινέτο διὲ τὸ πρῶτον εἶχε γεί-
ναι τότε εὐκαιρία νὰ τὴν πετάξῃ ἔξω, ὡς τὸ ξιδόν
μὲ τὸν φίλον νὰ ἔχῃ ἡδύνατ' ἐπὶ τὴν ἡθικὴν κοινωνικὴν καὶ
ψυχολογικὰ θέματα...

"Ὅπως διεξέρχεται τὸ ἔργον αὐτὸ καθ'αυτὸ φέρει τὴν
σφαγὴν τῆς φευκῆς. Δὲν γίνεται ποτὲ ἕνας τόσος ἡσ-
υχος... ἡμεῖς ἀνθρωπῶδες εὐτυχῆς σύζυγος καὶ ἀνύπο-
πτος αὐτογενεὶς πρὸς νὰ μεταβλήθῃ ἀπὸ μὴ στιγμῆς ἔτσι
μ' ἕνα λόγο τὴς ὑπερέτερις καὶ νὰ πάρῃ ὑπόψιν νὰ
σκοποῦν χωρὶς νὰ παλαίῃ χωρὶς νὰ συντρέξουν ἄλλα γε-
γονότα πικρὸν ἔχοντα νὰ προσθέσιν τὸ πρῶτον καὶ νὰ
παρκατέλυνται τὴ λύση. Ἐπὶ τὴν πρῶτην νὰ παρα-
τεῖ ἡ ἀκόμα μὴ βράξῃ μετὰ τῆς πόσεως καὶ τῆς δευ-
τέρας.

Ὁλόκληρῃ ποιητικῇ, ὅτι σὴν πλοκή, ὅτι τὴν ὑπό-
θεσιν, ὅτι τὴν χαρακτῆρα, ὅτι τὰς ιδέας.

ΒΑΛΛΑΝ-ΣΑΓΕΝ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥ ΘΑΧΟΥΜΕ

(Ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ κ. Χαρ. Ἀνδρονάου: "Ἦ
γλῶσσά μας κτλ.")

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλον).

Μὰ τί μπορεῖ νὰ σοῦ κἀνῃ τὸ δημοτικὸν σχολεῖν,
πῶς μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ καὶ πῶς μποροῦν τὰ παιδιά
τοῦ λαοῦ νὰ μάθουνε γράμματα, ἀφοῦ τ' ἀποδεί-
ξαμε ἴσα μὲ τώρα πολλὰς φρεσὶς καὶ εἶνε περιττὸ
νὰ τὸ ξαναεπιδείξω, πῶς, πῶς τέσσερα, πέντε ῥήματα
δὲ μποροῦν μῆτε τὴ γλῶσσάν νὰ μάθουνε! Πέβαινα,
ἂν ἦτανε καὶ σ' ἐμᾶς ὅπως εἶνε στὴν Ἑλλάδα, καὶ
ἂ γράφαμε ὅπως μιλάμε, τὰ παιδιά μας θὰ κάνανε
μόνο εἰκοσι ἢ τριάντα μέρες τὸ πολὺ γιὰ νὰ μά-
θουν ἀνάγνωσι, καὶ ἄρα μαθαίνανε τὴν ἀνάγνωσι,
διὲ θὰ εἶχαν πλὴ νὰ κοραστῶντο ὅπως σήμερον αἰώ-
νια μὲ τὴ γλῶσσά. Διὲ γλῶσσά πάλιν τί μπορεῖ
νὰ μάθῃ κινένας, ἀφοῦ ὅτι μαθαίνει ὁ ἄνθρωπος

τὰ μαθαίνει μὲ τὴ γλῶσσά;

"Ἦ ζήλια μας τώρα πιστεύω πῶς φαίνεται κα-
θαρὴ καὶ ἑσπερῇ. Ἀν εἶχαμε στὰ σκολεῖα μας τὴ
γλῶσσά ποῦ μιλάμε, διὲ γίνετο σήμερον στὴν Εὐ-
ρώπῃ θὰ γινόντανε καὶ σ' ἐμᾶς, καὶ ἡ Ἑλλάδα ποῦ
ἔχει σήμερον ἐμπόριον 153 ἑκατομμ. ῥάβλα χρυσῶ,
(δηλαδή τίποτις κοντὰ στ' ἄλλα τὰ ἔθνη) μπο-
ροῦσε νὰ γίνῃ, κατὰ τὸν τόπον ποῦ ἔχει, 10 δισεκατομ-
μύρια ῥάβλα ἐμπόριον. Κ' ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνας ποῖνε
τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε δύο φορὶς: παραπάνω, γίνοντο καὶ
ἐκείνοι ἄλλα 20 δισεκατομμύρια, ὥστε τὸ διὰ μας
τὸ ἔθνος γάνει τὸ ὅλο 30 δισεκατομμ. χρυσῶ ῥάβλα
ἐμπόριον ποῦ μποροῦσε νὰ κἀνῃ κάθε χρόνο. Καὶ τὸ
γάνει αὐτὸ τὸ ἐμπόριον, καὶ διὲ βγάξῃ στὸ ἐξωτε-
ρικὸν τίποτις τὸ διὰ μας τὸ ἔθνος, γιὰτὶ δὲν ἔχει
τίποτις νὰ βγάξῃ παρὰ τιποτένια πράγματα, καὶ
διὲ φέρνει πάλιν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν παρὰ τιποτένια
πράγματα, γιὰτὶ δὲν ἔχει λεφτὰ νὰ τ' ἀγοράσῃ.
Ἀπ' αὐτὰ τὰ 30 δισεκατομμύρια τὰ μέσα βέβαια
πάντα εἶνε καθαρὴ ζήλια.

"Βρεῖς ἀναφέρωμε ἰδιαιτέρα μόνο γιὰ τοὺς ζευ-
γάδες, μὰ ὅτι, εἴπαμε γι' αὐτοὺς τὸ ἴδιο γάνει καὶ
γιὰ τοὺς ἄλλους ποῦ ἔχουνε μὴ τέχνη στὸ χέρι
τοῦς. Ὁ Σενωφόντας πολὺ σωστὰ λέγει πῶς ὅταν
πηγαίνοντε μπροστὰ οἱ δουλείας τῶν ζευγαδιῶν κοντὰ
σ' αὐτοὺς πάνε καλὰ καὶ οἱ ἄλλοι τεχνίται. Μὰ σὰ
δὲν ὀργώνεται ἡ γῆς τὰ φέρνουνε αὐτοὶ καὶ οἱ ἄλ-
λοι τεχνίται, καὶ οἱ στερεοὶ καὶ οἱ ἡλιαστικοί. (Σε-
νωφόντας Οἰκονομ. Ε', 17.)

Τώρα 15 δισεκατομμύρια ζήλια ποῦ ἔχουμε τὸ
χρόνο ἀπ' τὴν καθήρευσαν μπορεῖ σὲ μερικὸς νὰ
φαίνεται πῶς εἶνε περισσότερα ἀπ' τὴν ἀληθινὴν
ζήλια ποῦ μᾶς γίνετο, διὲ εἶνε καθόλου περισσό-
τερη, μὰ ἐμεῖς διὲ λογαριάζουμε τὴ ζήλια τοῦ κα-
θενὸς μὲ τρόπο ποῦ κανένας νὰ μὴ μπορῇ νὰ πῇ
πῶς δὲν εἶνε τόσο ἡ ζήλια μας.

Στὴ Γερμανίαν συχνὰ μπορεῖ νὰ ἴδῃ ὁ ἄνθρωπος
καμνὴ μνητέρα νὰ κἀβεται μὲ τὰ παιδιά της τὴν
ὥρα ποῦ δὲν ἔχει δουλειὰ καὶ νὰ διαβάξῃ αὐτὴ
φωνητὰ καὶ ν' ἀκούσῃ τὰ παιδιά της καὶ ὁ ἄν-
θρωπος τῆς μὲ σιωπῇ καὶ μὲ προσοχὴ σὰν νὰ βρισκόν-
τανε στὴν Ἑλλάδα, ὅπως μαρτυροῦν ὁ κ. Ἀρα-
βαντινός ("Βασιλ. ἔτος 1887 σ. 246). Μὰ σ' ἐμᾶς
τέτοιον πρᾶγμα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Σ' ἐμᾶς, ὅπως
τὸ μαρτυροῦν ὁ κ. Καζάκης καὶ ὁ μακαρίτης Σ.
Ρώμας, μόνο τοὺς καρενέδες καὶ στὰ καπνικὰ
περνᾶνε τὸν καιρὸ τους οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ χαρτιά
καὶ μὲ τὸ τσιγάρο. (Παροιστός τόμ. Δ'. σ. 274.)

τοῦ κ. Βασιλικοῦ μ' ὅλη τὴ μετολέθη, τὴν ἐμπορίαν
τοῦς τοῦ Μορέας, μᾶς ἔκριναν νὰ πιστέψουμε, πῶς βρι-
σκοντες τὸν ἀληθινὸν του δόξον ἄρρητα, θὰ μᾶς ἔμεναν
ἕνας σωστὸς Ἕλληνας ποιητής. Μὰ παρασύρθηκε καὶ αὐ-
τὸς στὸν δόξον του καὶ ἔτσι ἔγινε ποιητὴς Ἑλληνοερα-
νοῦ ἄλλων.

Εἶνε τόπος ἔδω νὰ πῶς τὸν λόγον καὶ γιὰ τὸν κ. Π.
Ζητουνιάν, ποῦ τὸ μοναδικὸν βιβλίον του "Ἀστέριον" εἶνε
μέσα τραγοῦδι παρὰ τὸν καὶ ἀποκαλυπτικὸν, καὶ καὶ δι-
χῶνος πῶς καὶ γι' αὐτὸ χρειαζόμαστε εἶναι γέρν γιὰ νὰ
γυροῦν. Τὴν ἔκτα τῶν τραγοῦδων διὲ ὅτι τὴν ἔκτα
καθόλου μονάχα θὰ πῶς καὶ αὐτὸς διέλας νὰ γοῖτῃ
ἄρῃται ἐμπνευστὴς στίχους, μὰ τὴν ἐμπνευστὴν του σὰ πῶς
τὴν δανειστικὴν ἀπὸ τοὺς ἔξωτους, καὶ ἔτσι ὅταν δια-
βάζῃ κανένας τὸ "Ἀστέριον" θυμάται ἄρα τὴν Ἑλλάδα
τοῦ Μορέας, ὅπως θυμάται τὸν ἴδιον ποιητὴ καὶ σ' ἄλλους
στίχους του, καὶ τὸν Ἑλληνικὸν πῶς κἀνῃ ποῦ τὸν αὐτόν του,
καθὸς στὸ "Ἄλφον" στὸ "Ἠλῶν" καὶ Νέκροισιν καὶ σ' ἄλ-
λα, ποῖνε περὶ τὸν νὰ τ' ἀναφέρω.

Ὁ κ. Ζητουνιάν ἐγγράφῃ καὶ "Ἠοῖς Ἀσπράκτων"
ἔχοντας νὰ δεῖται πῶς ἔχει τὸν Ἠοῖον, γιὰτὶ καὶ ὁ
Ἠοῖος ἔχει γράφῃ. Ὁ Ἠοῖος καὶ τὸ πρῶτον τετρατίχον
στὸν "Πανδύριον Τραγοῦδιστὴν" εἶνε μὲ ἐμπνευστὴν μετὰ-
φραστὴν μερικῶν γραμμῶν τῆς βιογραφίας τοῦ Ἠοῖου.